

ΡΟΜΑΝΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εξκοστών και πέμπτον αριθμούντες χρόνον
την κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενίων.

Χίλια κ' ἑννακόσια δέκα
κι' ἄλλα τὰ σαθρὰ πέλενα.

Τῶν ὄρων μας μετὰβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον—ὄχι τὸ φράγμα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ δέκα ἄλλοι μέρη—δέκα φράγμα καί' σ' ὁ χέρι.

Ἴουλιου δεκάτη κ' ἑνάτη,
καθ' ἡμῶν ἐξανίστανται κρήνη.

Πόντος εἰκοσάπεντα και χίλια κ' ἑκατό,
και τὸν ἀρχιμαλῆ της Πέλις χαρετό.

Ὁ πατριώτης Φασουλῆς μὲς' σ' τὴν Σταμ-
[σοῦλ και πάλε
σχετίζεται με τὸν Ρεσιδ, τὸν ἔακουστό χα-
[μάλη.

Συμπορο, βρε Περικλέτο, και σ' ἐμὲ τὸν δυστυχῆ!!
ἐχλου πλήθος ἀλαλάζει,
πέφτον φάσεις' σὸν βροχή,
πέφτον κλάσοι σὸν χαλάει.

Ἐστὸ γῶμα της Σταμποῦλ πατῶ
κ' ἀδελφικά κατ' χαρετό,
καί μένε Περικλέτο,
μὲ τῆλλο τὸ μπουκέτο.

Ἄγρα πολὺ με βλέπει
τῶν χαμῆλῶν ἡ οὐκίτη.
Εἶσαι, λέει Γρουανλιθῆς
Εἶσαι, λέει Φασουλῆς,
κ' ἔλος τρέμω σὸν τὸ φάρι,
Περικλέτο μου κλαψάφη.

Τὸ πῶς ἀποδιδάσθηκα γιὰ τοῦτο μὴ ρωτῆς...
σήμερα φύλλους' σ' ἄγρα δὲν σπρίπει κα' ἔρηξ.
Χαμῆλῆδες τοῦ Γαλατῆ
μὲ πέρουν ἀπ' ἐπίου,
κ' ἔγω θυμῶν δυνατὰ
και θέλω νὰ κτυπήσω.

Καλῶς μὲς ἔλθε, μπουζουροῦ μου λέει σκοπιπῶς,
και μὲ καλῆ καταπακὰ μὸς δίνει φιλικῶς,
και γόρω μου χαμῆλῶν γελῶσαν σκυλολόγη,
κ' ἔγω σ' τὸν κύριον Ρεσιδ' μὲ με τέτοια λόγη.

Ἄλλ' ἄλλοις μὲς σήκωσα, τῶν Ἀθηνῶν κοίμασι
τίνα μου χέρι τὸ δεξιὸ με φρόνημα μεγάλο,
δὲν ξέρω πῶς θυμῆθηκα τὴν ἀπογή μας στάσι,
κ' ἀμέσως τὸ κατὰσασ χωρὶς μιὰ νὰ βγάλω.

Ἐρχομαι' σ' τὴν χαμῆλην Μεγαλειότητά σου,
και δέομαι, χαμῆλε, γονατιστὸς' μπροστά σου
νὰ πῆς πρὸς τοὺς χαμῆλῆδες, τοὺς τῶσον ἀναγῶγους,
νὰ παύσουν τὸ μπουκόσι, προτὸ νὰ μείνουν νηστικῶς,
κ' ἔλας γίνε και σ' ἐμάς, τοὺς ἀληθῶς ἀπόστοι,
ὅπου μὲς δίνουν εὐσημα διαγωγῆς ἀρίστοι.

Ἄπὸς και πίσω με κτυπάει,
και μὲ μὴ κομπὴ μεγάλη
σ' τὸν Ρεσιδ' ἄγὰ μὲ πανε,
σεαστὸν ἀρχιμαλῆ.

Τόσο μῦθος μὴ μὲς δείχνης,
μὴ σ' τοὺς Γρουανλιθῆς εἰχνης
βλοσυρότατον τὸ βλέμμα.

Κ' εἶχα τὴν τιμὴν κ' ἔγω
νὰ γνωρίσω πρὸς τοὺς ἀλλοίς
τὸν Ρεσιδ τὸν ἀρχηγὸ
μὲς χαμῆλουριεσ μεγάλης.

Σὸ Ρεσιδ' ἄγὰς κλεινῶς,
σὸ χαμῆλαρος τανῶς,
της χαμῆλουριεσ ἡ κρίμα.

Τὶ χαμῆλης κορδωμένωσι,
πῶση πῶσα και εἰ πῶσοι,
και τὸν λέω τρομαρμένωσι,
Ἄγὰ, σφάζε με ν' ἀγῆσω.

Τῶν χαμῆλῶν τὸ πλήθος κάνε νὰ μὴ βρέμαται,
δεῖτε μας ὀλίγη γλάκα...

ὅση δική σου χαμάλικα
κι' εἴ' ἢ Δόσις κρέματα.

Παντοδύναμος κινεῖσαι,
καὶ χαμάλικας θέν ἴσαι
σὴν καὶ πρῶτος κακομῆρης.

Ἐπὶ πρῶτος Μουσουλμάνος,
ἴαι τώρα καὶ Σουλτάνος,
ἴαι τώρα καὶ Βεζύρης.

Ἄπὸ τὰ δικά σου χαλῆ
κρέματα, Ρεσιδ, κι' ἢ Πόλη,
καὶ τῆς Πόλις τὸ Νυβάν,
τεμνάδες μῆρος σου κάνει.

Σὺ καὶ πάντων καὶ πασῶν
κυριεύεις καὶ κρατεῖς,
σὺ καὶ Γκρέυ καὶ Πισσάν,
κι' ἔλους τοὺς ποδοπατεῖς.

Ἄπὸ τὸ χαμάλικὸ σου κι' ὑπερήφανο μπουρίνη
ἐξαρτάται τώρα μόνον κάθε πόλεμος κι' εἰρήνη.

Τρέμου καὶ φυλάει καὶ γένη,
κι' εἴ, π' ἴης τοῦ εἶ γένη.

Ὁ Ρεσιδ Ἄγαθς Βουλή,
ὁ Ρεσιδ καὶ Γερουσία,
τοῦ Συντάγματος στολή,
κάθε νόμος κι' ἔβουσία.

Χαίρε, Τουρκίαις πόλοισι...
ἔξου χροσὸν ἐγκάμον...
ἄλλο δὲν εἶδα σὴν καὶ οὐ
ἔλλον χαμάλην ἔμοισιν.

Μεγάλοι Πρόεδροι σήμερα τρέχουν εἰθὼ κι' ἔκει
νὰ βροῦνε τὸν Ρεσιδ Πισσάν νὰ βροῦνε τὸν Χακκή.
Ὅμως ἐγὼ τὸ γέννημα τῆς γῆς τὸν Παρθενώνον,
ὁ Φασουλῆς ὁ παλαδός,
προσέρχεται πνευλαδός
εἰς τὸν ἡμιστάλακτον τῆς χαμάλικας θρόνον.

Σὺ κάνεις τοὺς ἀποκαλομοῦς,
σὺ αὐτὸ Συντάγματος θεσμοῦς
γοργός καθβαλλικαῖς.

Σὺ μόνος τὴν χαμάλουρῆ
καὶ τὸν τραπὸν τὴν γαζουρῆ
τὴν εἰδιανικαῖς.

Κι' ἢ Προστέπας γιὰ σὴν τὸν Ρεσιδ Ἄγαθ' ἔμιλου,
τὸν χαμάλην τὸν μυθῆθ,
κι' εἴσαι τρέμοντες φίλου
τὸ ξυπόλυτό σου πόδι.

Μὰ κι' ἐγὼ παρακαλῶ
ἄρες νὰ καταφυθῶ
τοῦτος τοὺς ἄβρους σου πόδας,
ποὺ τρομάραις μῆς γεννοῦν

κι' φαίνονται κινῶν
τὴν πολιτικὴν τῆς μόδας.

Κάθε διπλωματία τῆς ἔγνε σὴν μπακάλικο,
κι' ἔπου σαρδελοβάρλα ὄκιναι τριγυρῆ,
καὶ σήμερα μοῦ φαίνεται πῶς καὶ τὴ χαμάλικο
μαζὶ μὲ σὴν τὸν Ρεσιδ τὸν κόσμο κυβερνῆ.

Ἄφερῆ, Ρεσιδ... σὺ πρῶτος κι' ἢ μὴ γιγῆς παρῶσημο...
κτόπα δυνατὰ, χαμάλην,
τῆς Εὐδῶπης τὸ κεφάλι,
κτόπα καὶ τὸν Γρουνανλῆδων, ὅπου θέλει σπάσιμο.

Σ' ἔκτιμῶ, Ρεσιδ, καὶ πίνω ὅση δική σου τὴν ὕσμ...
σὸ Λεβάντε καὶ οὐ Δόσι χαμάλικα χρυσοφῆγγες...
ἔπου Γρουνανλῆ κυτῆζης βρίζε τον παληοραγῆ,
κι' ἔπου Φράγκο κηδεμένα φῶναῖς τον παζεβέγκη.

Κάνηξε χρῶσά τοιμπούκα...
ὄχλιδῶν χαμάλαι...
τὰ χαμάλικα μπολοῦκα
κορδαμῶνος κῆλαρα.

Σὺ χαμάληθον αἰγί...
ἀφερῆ... γουνατῶ
ὅστην ἰσχύ σου τὴν βαρεχῆ.

Σήμερα παντοῦ τῆς γῆς
παίζει ρόλο δυνατὸ
δυνατὴ χαμάλουρῆ.

Τὴν δόξαν τοῦ χαμάλικου γαζαῖου μεγαλίσαι...
σὺ ταλεπῆθον ταλεπῆς,
ποὺ τὴν φυγὴν ἐκπροσεύεις
ἀνθρωπομοῦ χαμάλικου χαμάλικας ὄψηλο.

Τέτοια ποὺ λῆς ὄμηλοια
σ' αὐτὸν τὸν θηριώδη,
καὶ κλαῖον καταπληθῶ
τὸ τρυφερό τοῦ πόδι,
δμως αὐτὸς, ἀβρότατος καθ' ἑλα χαρακτήρ,
μοῦ φῶναῖς κωμῆρ.

Τοῦ κἄκου τὴν δέησις, τοῦ κἄκου τὴν λίμα,
μὲ λίαι χαμάλανθρωπο, μὲ λίαι παλπροσκίλια,
καὶ δὴ φηλαδὸς χαμάλιδος προστάζει παραχοῦμα,
καὶ μελλοσαν μὲ τὰ σκατῆ τὸν ἀπαλλῶ σὸ ἔλλο.

Ἐν τούτοις, Περικλέτο μου, ἔμυλῆνε γρουνανλῆ,
ἔκινον τὸν Ρεσιδ Ἄγαθ' ἔκτιμῶ πάλῶ
γιὰ τοῦτον τὸν χαμάλικο τὸν πατριωτισμὸ τοῦ
καὶ τὸν φανατισμὸ τοῦ.

Μακάρι νὰ τὸν εἶχαμε κι' ἔραις βῆ φαμεφάρνα...
οὐ τότε φανατίζομαι καὶ φανατίζεις μόνῶ,
σὴν οὐ καλῆ τὸν ἐκλογῶν
ὁ περιπέδητος ἄγῶν.

Τότε γενναῖος πολεμεῖς,
τότε λυσσῶδης ἐξεμεῖς.

**Δοξολογοῦν προστάτιδες κυρίες τῆς Γροικίας
τὸν φοβερὸ Ρεσιδ' Ἀγά, χαμᾶλη τῆς Τουρκίας.**

μαύρους ἀφροὺς φανατισμοῦ
κι' ἀφ' αὐτοῦ πατριωτισμοῦ,
καὶ γίνεσαι Ρεσιδ' Ἀγάς
μὲνο σὰν βλέπης ἐκλογάς.

Τότε πατρὶς πολεμική,
τότε γὰρ σφαιρὰ φονική
βαστάνας τὸ σφαιρίδιον,
ἀπὸ πολέμων κλέματα
μὲ τὰλλ' ἀγριοκάντακα
ζητεῖς καὶ οὐ μερίδιον.

Ταυτάς σκέψεις ὁ Ρεσιδ' στὴν νοῦ μου προκαλεῖ,
ὅν τούτοις τώρα μὲ χαρὰ μαθαίνω, γιουναλή,
ὡς πάφαι να στέλλετε πρὸς τοὺς Προστάτας νέτους
καὶ νὰ διαμαρτυροῦσε σὰν πρῶτα κεχηντάς.

Τὸ μὴ ζαλλεῖν μὲ χαριτὰ
τῶν Προστατίδων μας ταδεῖα,
καὶ μὴ μὲ πένεσε πολέμων κατὰ τῶν πολεμίων
τῆς ἄλλης Ρωμησοῦνης,
μοῦ φαίνεται, βρε Περικλή, κηρήγορον σημεῖον
μελλούσης ἀσφροῦσης.

Κι' ἂν γίνουσι τρεῖς χειρότερα καὶ τούτων γεγονότα,
γὰρ τῆς Ἑλλάδος τὸ καλὸ

μὴ στείλετε, παρακαλῶ,
πρὸς τοὺς Προστάτας νότα.

Ὡς τώρα μὲ τῆς νέτους μας, καθεμίνε γιουναλή,
ἔκαναμ τῆς Προστατίδες κι' ἐγέλασαν πολὸ,
κι' εἶναι σ' αὐτὸ μέλλον περὶ τὸν τῆς φηφτωρ κυρίας
νὰ τῆς διασκεδάζωμε μὲ διαμαρτυρίας.

Φασκέλωσα, βρε Περικλή, καὶ μούν' ἔστω τὰ κι' ἔστω,
καὶ λέγε σ' αὐτὴν Ρωμαικότῃν ἀφ' ὄν σου βίση.
Ταῦτα καὶ μένω Φασκούλης, κι' ἴλα καὶ οὐ ζήλας,
νὰ προσκυνήσης τὸν ντουρα καὶ τὸ μὲν φηγγάρι,
καὶ νὰ φιλήσης τοῦ Ρεσιδ' ζυπόλουτο ποδᾶρι.

**Γὰρ τοὺς Ρωμῆοῦρους φέστα,
ποῦ μὰς ζητοῦν καὶ βίση.**

Μεγάλως μ' εὐχαρίστησε μὲ τὰ γραφόμενά σου,
κι' ἀφοδοῦσε Φασκούλη, σ' ὅσοι Νεοπουρκαῖς σέση.
Δεῖξε καὶ τόλμη καὶ μισαλὸ, βρε
κι' ἀμέως σὲ παρακαλῶ
καὶ πάλι σ' τὸν χαμᾶλμασῃ νὰ πῆς νὰ τοῦ μιλῆσης
κι' ἔκ μέρους μου τὰ πόδια του νὰ τὰ ζαυκαλήσης.